

Älvan

Jag är på väg till Karesuando. Klockan är en bit över tio på kvällen. Jag har anmält att jag kommer att ha en mycket sen ankomst, men man har lovat att vänta på mig på hotellet med det ståtliga namnen Grand Hotell i Karesuando. Namnet är nog taget en gång i tiden när man hade förhoppningar om en framgångsrik verksamhet, men i dag har hotellet bara sex rum precis så som det hade från början för trettio år sedan. Jag är stamgäst där sedan tio år tillbaka och betraktar hotellets ägarinna som en gammal god vän. När man har många hotellnätter som en nödvändig del av sitt arbete så uppskattar man verkligen sådana ställen som Grand i Karesuando till skillnad från de många likartade större hotellen.

När jag kör långa sträckor brukar jag ha för vana att minst en gång varannan timma stanna och gå ut för en promenad på några hundra meter. Detta för att inte bli för trött och somna bakom ratten. Men i kväll var vädret så dåligt så jag hade avstått från denna vana och hade nu kört i fyra timmar. Nu är det bara tio mil kvar till Karesuando så jag spelar musik med hög volym och försöker sjunga med, allt för att inte somna. Sikten är dålig och plötsligt står hon där vid vägkanten och vinkar åt mig att stanna. Jag får syn på henne när hon bara är tjugo meter framför mig så jag trampar bromsen i botten och lyckas stanna en meter framför henne. Jag vevar ner rutan och undrar vad det är frågan om..

- Kan jag få åka med en bit, säger flickan

Hon kan inte vara mer än arton – nitton år. Hon är bara klädd i en tunn klänning. Både den och hennes hår verkar genomblött.

- Hoppa in säger jag. Du måste ju frysa så tunt klädd som du är i det här ovädret.

Hon går runt bilen och sätter sig i framsätet.

- Du skall till Karesuando säger hon.

Det låter som ett påstående men jag förutsätter att det är en fråga så jag svarar.

- Ja jag skall till Grand Hotell, säger jag.
- Jag vet, säger hon och fortsätter: Jag vet en genväg dit som du kan tjäna mycket på att ta. Om en kilometer kommer en avtagsväg till höger. Ta den.
- Jag vet inte det. Jag brukar alltid åka den här vägen och känner väl till den.

Hon lägger en hand på min arm och säger mycket enträget;

- Gör som jag säger så kan jag lova dig att du inte kommer att ångra dig.

Jag är mycket tveksam. Det är nu bara ett par mil innan vi är framme i Karesuando och jag har inte lust med några omvägar. Men nu dyker avtagsvägen upp och trots min tvekan svänger

jag in på den. Vi åker under tystnad på vägen som nu bytt från asfalt till grus. Vi passerar över älven på en gammal gisten träbro som jag helst inte skulle ha velat köra på men som det nu var, hade jag inte mycket val. En kort stund senare är vi framme i Karesuando och flickan säger hur jag skall köra och strax är vi framme vid Grand.

- Vart skall du någonstans då, frågar jag.
- Det blir jättebra för mig här svarar flickan. Tack för skjutsen.

Innan jag hinner säga något mer är hon borta och när jag stigit ur bilen kan jag inte se henne någonstans. Jag tar min väska och går in på hotellet där hotellägaren Asta väntar på mig.

- Välkommen säger hon. Du får ditt vanliga rum. Jag har ställt in ett par smörgåsar och en pilsner.
- Du är en pärla Asta säger jag. Precis vad jag behöver.
- Jag blev lite orolig att det hänt dig något säger Asta. Stora bron över älven har rasat och det är minst ett par bilar som körde ner i vattnet innan de hann stoppa trafiken. Du hade jättetur som hann över innan det hände.
- Jag kom inte den vägen sa jag. Jag hade en passagerare som liftade med mig en bit och hon visade mig en annan väg som hon sa var mycket kortare, men jag undrar om den verkligen var det. Men den gick i alla fall över en gammal träbro som jag nästan trodde skulle rasa, men det gjorde den ju inte.
- Märkligt sa Asta. Det måste ha varit Guds försyn som såg till att skicka henne i din väg.

Vi önskade varandra en god natt och mina smörgåsar är som vanligt perfekta. Nästa morgon vaknar jag pigg och utvilad efter en natts god sömn. Efter frukost tar jag min väska och går till Asta för att betala för mig. Hon sitter inne på sitt lilla kontor och jag sätter mig och pratar med henne en stund. När jag sitter där i besöksstolen ser jag ett porträtt som står på en byrå vid sidan om. Det är en bild av en ung flicka och till min förvåning ser jag att det är den unga lifterskan från i går.

- Det var ju hon som liftade med mig i går kväll säger jag. Känner du henne?

Asta sätter en hand för munnen och tittar på mig med stora ögon.

- Det där är min dotter Katarina. Hon dog för tio år sedan. Hon drunknade i älven.

Sten Axelson